

REMO

LÉTO S MIMOZEMŠŤANEM

XYZ

HUMORISTICKÁ SCI-FI

JAROSLAV BENDA

Remo

léto s mimozemšťanem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslav Benda

Remo: léto s mimozemšťanem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

REMO

LÉTO S MIMOZEMŠŤANEM

To se takhle potká skvělé čtení, natěšený knihomol
a ekologické knihkupectví... Začátek vtipu? Ale kdepak!
Pošlete své knihy dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám
ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si
vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio
částku o 20 %.

© Jaroslav Benda, 2024
Illustrations © Petr Vyorál, 2024
© Nakladatelství XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-646-4
ISBN e-knihy 978-80-7683-652-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-653-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-651-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

REMO

LÉTO S MIMOZEMŠŤANEM

xyz

HUMORISTICKÁ SCI-FI

JAROSLAV BENDA

NEČEKANÁ NABÍDKA

Barevné neony pražského hotelu Admirál se kmitavě odrazily od večerní hladiny poklidné Vltavy a z pootevřených oken místního baru zaznívala tlumená hudba. Taneční melodii občas narušoval vysoký ženský smích a cinkot nádobí z hotelové kuchyně. Řidič přijíždějícího taxíku na chvíli osvětlil reflektory hlavní vchod a vzápětí zaparkoval vedle žlutého lamborghini s německou espézetkou. Unaveně vysoukal své obtlouklé tělo na ztemnělé nábřeží a rutinně zablikal dálkovým ovladačem. Očima přešel naleštěnou eleganci parkující vedle jeho vozu a rázem si se svou drožkou připadal jako chudý příbuzný. Jak záhy zjistil, dočasnou devalvací právě procházela i většina zaparkovaných aut, která se, alespoň v jeho očích, na čas propadla do druhé až třetí automobilové ligy.

Řidič prošel skleněnými dveřmi do hotelové haly, kde se na chvíli zastavil. Na zádech cítil lepící se košili, jeho nervozita každým okamžikem stoupala. Papírovým kapesníkem si utřel dlaně a zamířil k recepci.

„Mám tady schůzku... na pokoji číslo dvacet,“ oznámil brýlatému muži za pultem, který právě přebíral klíče od nažluto odbarveného Asiata.

„Vaše jméno?“ optal se recepční nečekaně vysokým hlasem a nacvičeným pohybem si upravil brýle.

„Malík... David,“ upřesnil příchozí, zaskočený mužovým verbálním projevem.

Recepční chvíli soustředěně listoval objemným notesem, pokyvoval hlavou a špulil rty. „Jste očekáván,“ oznámil po chvíli nepříjemnou fistulí a z notesu vyňal lístek papíru. „Paní Clarková už je zde také.“

„Paní Clarková?“ Host se na chvíli střetl s podezíravým pohledem za silnými skly brýlí a na jeho tváři se ustálil výraz překvapení. „Já mám ale schůzku s panem Šolcem. Doktorem Šolcem,“ dodal nejspíše.

„Pan doktor Šolc i paní doktorka Clarková vás očekávají,“ ignoroval jeho připomínku recepční a prsty zabubnoval o naleštěný pult. „Prosil bych váš občanský průkaz. Pokud totiž nejste hotelový host, neměl bych vás správně na pokoj vůbec pustit,“ dodal chladně a důležitě pohlédl na právě přicházející klienty.

„Wait a moment, please,“ obrátil se směrem ke skupince mladých turistů a telefonicky se spojil s pokojem číslo dvacet. Do sluchátka suše oznámil, že dotyčný se právě dostavil a zkušeným zrakem přešel hostovu legitimaci.

„Pod schodištěm doprava a potom nalevo třetí dveře od konce,“ informoval nejistého hosta, který se po pár krocích vrátil s provinilým úsměvem pro svůj průkaz.

V okamžiku, kdy se David Malík chystal zatukat na dveře označené pozlacenou dvacítkou, otevřely se neočekávaně samy. Přesněji řečeno, otevřel je černovlasý čtyřicátník s ustaraným obličejem a hranatými brýlemi, posazenými vysoko na zvrásněném čele. Při pohledu na příchozího se na jeho tváři rozprostřel široký úsměv.

„Pan Malík, nemýlím-li se?“ pronesl příjemným hlubokým hlasem, který byl v přímém kontrastu se zvukovými možnostmi recepčního. Poté, co návštěvník přikývl, pozval ho dál.

„Dáte si kávu, čaj, nebo něco ostřejšího? Osobně bych doporučoval tu poslední variantu,“ upřesnil neznámý muž úvodem a následoval hosta do útulně zařízené kajuty. „Posadte se, prosím!“ Rukou ukázal na jedno ze čtyř pohodlných křesel, umístěných kolem konferenčního stolku.

„Jsem tu autem, takže bych prosil kávu,“ reagoval David Malík, kterému se příliš nedařilo zakrýt nervozitu. „Abych řekl pravdu, ani pořádně nevím, proč jsem tady. Dopis od vás jsem si sice několikrát pozorně přečetl, ale...“

„... nejste z jeho obsahu moudrý. Rozumím. Ale dovolte, abych se napřed představil. Jsem doktor Miloslav Šolc, vedoucí Českého astronomického ústavu,“ přerušil návštěvníkovy rozpaky hostitel a pozorně sledoval účinky svých slov. Roleta na jeho čele se na krátký okamžik vyhladila.

„Proč jste tady, se dozvíte již za chvíli. Ale myslím si, pane Malíku, že to zpočátku ani pořádně nepochopíte,“ dodal vážným tónem a pevně stiskl hostovu silně zpocenou dlaň. „Právě z toho důvodu jsem vám před chvílí nabízel whisky nebo koňak. A s odvozem si hlavu nedělejte, jeden z našich řidičů je v případě potřeby připraven odvézt vás a druhý vaše auto.“

„Myslím, že to nebude nutné. Doufám, že vše pochopím i bez panáka... Ať už se vaše sdělení bude týkat čehokoliv,“ zamumlal Malík a co nejležerněji se posadil do nabídnutého křesla. „A rád bych to všechno vyřídil co nejrychleji. Živím se totiž, jak jistě dobře víte, jako taxikář.“

„Tak to vám neslibuji, ale moje nabídka stále platí. To, že jste taxikář, se s případným odvozem nevylučuje.“ Hostitel se tajuplně

usmál a důležitě našpulil masité rty. I když se snažil působit uvolněným dojmem, v jeho obličejí se zračila nervozita. „Myslím, že podobné úvahy se vám už za chvíli budou zdát nicotné. Objednám tedy kávu.“

Doktor Šolc se telefonicky spojil s barem, zatímco poněkud zmatený host se pozorně rozhlížel po zřejmě nejluxusnějším apartmá v hotelu. Hlavou mu vířil roj nejrůznějších otázek, na které neznal odpověď. Proč si zrovna jeho, bývalého armádního důstojníka a současného taxikáře pozvala Mezinárodní vesmírná agentura na přísně utajenou schůzku do tohoto pražského hotelu? A co to může být za tak závažnou informaci, jejíž správné pochopení je závislé na sklenici tvrdého alkoholu? I když mu místo schůzky vrtalo hlavou, cestou do hotelu logicky předpokládal, že mu zřejmě bude nabídnut nějaký kšeft. Pokud však měla mít tato schůzka jiný význam, než jeho případnou smlouvu o spolupráci s Astronomickým ústavem, netušil jaký. Ať přemýšlel, jak přemýšlel, vycházel mu z toho pouze jeden velký omyl. Patrně záměna jmen nebo jiná, možná počítačová, chyba.

Hostovy úvahy přerušilo zaklepání na dveře, hlas číšníka, čekajícího na spropitné a následná oboustranná slova díků.

„Tak, kafičko je tady!“ Dr. Šolc postavil podnos se šálky na stolek a křečovitě se usmál. Brýle mu přitom spadly na špičku nosu, což nechal bez povšimnutí.

„Voní dobře, jen co je pravda,“ dodal, jako by donesenou kávu sám upražil a připravil. Vzápětí labužnický nasál příjemné aroma. „Tak prosím, ochutnejte!“ vybídl hosta, který na okamžik zaváhal. Šálky na tácu byly tři. Zároveň si uvědomil, že recepční mluvil o jakési paní Clarkové, kterou si okamžitě spojil s onou kávou navíc.

„Paní Lizaveto!“ potvrdil vzápětí jeho domněnku doktor Šolc, který opatrně pootevřel dveře vedlejší místnosti a dovnitř vpustil

asi pětadvacetiletou blondýnu mohutné postavy, která v překvapeném Malíkovi okamžitě vyvolala vzpomínku na období vojenské školy. Konkrétně na jeho příímého nadřízeného majora Hodála. Měla stejně široká ramena jako on, o něco menší spodní předkus a smyslňjší rty. Byl to typ ženy, která by u bývalého vojáka svým sex-appealem rozhodně nebodovala. Těžkopádně vstal a lehce se uklonil.

„Doktorka Lizaveta Clarková, pracovnice Mezinárodní vesmírné agentury se sídlem v New Yorku, pan David Malík, armádní důstojník ve výslužbě,“ představil oba doktor Šolc, s brýlemi opět posazenými zpět na ustaraném čele.

Žena pevně stiskla Malíkovu ruku a chladně si změřila jeho obtloustlou postavu. „Ráda vás poznávám, pane majore,“ oznámila s typicky ruským přízvukem a absencí sebemenšího náznaku srdečnosti. Jako by v duchu dešifrovala hostovy nelichotivé myšlenky.

„Také mě těší, paní Clarková,“ odpověděl taxikář, přemýšleje nad poněkud neladícím spojením jejího křestního jména s příjmením. Ani jedno nebylo české, a přesto žena hovořila poměrně obstojnou češtinou. Že by tato schůzka měla něco společného s jeho vojenskou minulostí? Jak vidno, každopádně si ho dostatečně prověřili.

„Jak víte, že jsem byl u armády?“ neubráníl se otázce, která se v této chvíli zcela logicky vznášela nad konferenčním stolkem.

„Pane Malíku, žijeme v době internetu, kdy není celkocelkem žádný problém něco podobného zjistit... jak jistě víte. Přiznám se, že vzhledem k důležitosti naší společné věci jsme si vás náležitě prověřili,“ odpověděl za ženu dr. Šolc a lehce se dotkl jejího ramene.

„Doktorka Clarková sehraje důležitou úlohu v našem společném plánu. V pravdě historicky přelomovém úkolu, který nás,

respektive hlavně vás, pane Malíku, v nejbližších dnech čeká. Lidstvo se právě ocitá na prahu nové epochy a vy, pane Malíku, budete jedním z jejích architektů. Ano, slyšíte dobře,“ pokračoval gradujícím hlasem hostitel, zatím co David Malík cítil, jak se mu právě pumpuje krev do již tak přetížené hlavy. V zrcadle za dr. Šolcem spatřil svou tvář, která právě docílila odstínu rajskeho jablíčka.

„Já vám vůbec nerozumím,“ drmolil zastřeným hlasem, který sám nepoznával. „Jakým architektem? Původně jsem si myslel, že po mně budete chtít, abych pro vás jezdil jako taxikář... S touto úvahou jsem také na tuto schůzku jel... I když mi bylo divné, proč zrovna sem na hotel. Co ode mě vlastně chcete? Řekne mi to konečně už někdo?“

„Co od vás chceme?... Dobře. Takže přejdeme rovnou k jádru věci,“ usoudil šéf Českého astronomického ústavu a jeho pichlavé oči se na moment střetly s pohledem doktorky Clarkové, která se ztěžka usadila do jednoho z křesel. Pak se soustředil opět na dezorientovaného hosta.

„Pane Malíku, sedněte si, prosím! Uvolněte se a pozorně mě poslouvejte. Kdyby se vám něco z toho, co teď uslyšíte, zdálo jako málo srozumitelné, ptejte se, prosím. Rozumíte mi? Kdykoliv uznáte za vhodné, ptejte se. Klidně mě i přerušte... třeba jen zvednutím ruky.“

„Dobře,“ přikývl stručně bývalý důstojník a poněkud toporně se uvelebil v opěradle křesla. „Poslouchám.“

„Pane Malíku, teď vám řeknu něco, co ještě nikdy nikdo nikomu neřekl. Ano, slyšíte dobře... Nikdo nikdy něco takového nikomu neřekl. To, co vám za chvíli oznámím, se vám v první chvíli bude zdát jako naprostá fantazie a zřejmě to hned ani pořádně nepochopíte. Ale předem podotýkám, že jste byl pro tuto akci peč-

livě vybrán.“ Dr. Šolc chvíli upřeně hleděl na konferenční stůl a evidentně hledal vhodná slova. Podobně jako host i on byl silně nervózní. I když se na tuto chvíli předem pečlivě připravoval, cítil, že následující sdělení nebude vůbec jednoduché.

„Budete totiž celkokcelkem prvním, ano, prvním a skutečným budovatelem vesmírných mostů... přesněji řečeno, něco jako prvním diplomatem ve vztahu planety Země a vesmírných civilizací. Pro tuto akci jste prostě nejvhodnější osoba, a to hned z několika důvodů.“

Dr. Šolc náhle vstal a z malého baru vyndal nenačatou lahev bourbonu, kterou umístil doprostřed konferenčního stolku. Vzápětí postavil před každého ze zúčastněných po skleničce.

„Možná jsem to řekl pro vás málo srozumitelně, ale je to tak. Takže, nebudu vás už více napínat. Řeknu to rovnou. A vy se pak na vše, co vám nebude jasné, zeptáte. Rozumíme si?“

„Abych řekl pravdu, připadám si jako v blázinci.“ David Malík přehodil nohu přes nohu a letmo pohlédl na Lizavetu Clarkovou, z jejíž tváře nevyčetl sebemenší reakci. Potom obrátil svůj zrak na astronoma.

„Já a vesmír? Mám pocit, že jde o nějaký omyl, zřejmě o záměnu osob. Jestli by to mělo mít nějakou souvislost s mým působením v armádě, pak vás musím ujistit, že mé postavení bylo absolutně nedůležité. S letectvem, natož s vesmírem nemělo naprosto nic společného.“

„A já vás zase mohu ujistit, že žádná taková souvislost zde opravdu neexistuje.“ Dr. Šolc hleděl střídavě do stropu a na temeno hlavy své sedící kolegyně a několik vteřin vybíral vhodná slova. Pak se postavil přímo nad zaraženého hosta, upravil si brýle a do široka roztáhl paže.

„Takže mohu začít, pane Malíku?“

Po váhavém přikývnutí pokračoval v započaté řeči. Bylo cítit, jak pečlivě volí slova, ruměncem v jeho tváři svědčil o velkém soustředění.

„Pane Malíku, a je to tady! Budete prvním člověkem v historii lidstva, který se tváří v tvář setká s mimozemšťanem! A to už v nejbližších několika dnech!“ Přelomové sdělení pronesl poněkud zastřeným, ale přesto dramatickým hlasem, zatímco doktorka Clarková se hlasitě nadechla.

Taxikář, který právě přikládal ke rtům šálek s vroucí kávou, v započatém pohybu na chvíli ustrnul. Po několika vteřinách postavil netknutou kávu vedle podšálku a s výrazem pacienta, na kterého právě začalo působit anestetikum, se zvrátil zpět do křesla.

VÝLET S MILENKOU

Mladý muž v maskáčích americké armády pomalu odbočil z lesní cesty a najel na vcelku udržovanou okresní silnici. Nepospíchal. Byl příjemný letní podvečer a jeho smysly se pomalu vracely do reality. Spokojeně pohlédl na svého spolujezdce, přesněji řečeno spolujezdkyni, a cítil se fajn. Dana zachytila jeho pohled, rozkošnický se protáhla a obdařila ho jedním ze svých odzbrojujících úsměvů. Její charakteristické vrásky kolem smyslných úst ho – stejně jako pokaždé – spolehlivě fascinovaly.

Po příjemné procházce lesem nedaleko jihočeské obce Biliny, která vzhledem k blízkosti Danina bydliště vyžadovala i určitou dávku obezřetnosti, si milenci zajeli na orlickou přehradu, kde si na odlehlém místě užívali sluníčka a jeden druhého. Po kávě v jednom příjemném kiosku nastal čas k návratu do reality. Neděle uběhla příliš rychle, a čím rychleji se blížil závěr dne, tím rozpolcenější byly i myšlenky amatérského hledače pokladů.

Romantický výlet s vdanou servírkou (pod krycím názvem detektor) se právě blížil do finíše a na záletného ženáče čekal opět jen zaběhnutý stereotyp všedních dnů, obohacený o nové výčitky svědomí. Ale protože se nedávno někde dočetl, že nevěra může po-

sloužit i jako posilovač manželství, sám sebe, alespoň v této chvíli, příliš neodsuzoval. Život je prostě krátký a existuje přece přísloví, že co oči nevidí, srdce nebolí.

Podobnými úvahami si cestou stále intenzivněji ospravedlňoval své jednání a opět pohlédl na bytost, se kterou se cítil tak skvěle, bezstarostně a uvolněně. Do přehrávače zasunul Dalíbora Jandu a s mužným výrazem ve tváři si zapálil doutník. Labužnický vyfoukl namodralý obláček kouře, jehož vůni Dana, na rozdíl od jeho manželky, zbožňovala. Přes voňavý opar si opět vychutnal její nenapodobitelný úsměv a zároveň si uvědomil, že s manželkou by si mohl o doutníku v autě nechat tak jediné zdát. „Hráli jsme kličkovanou...“ zapěl společně s přehrávačem a lehce pohladil Danu po stehně. Krásný den se neodvratně chýlil ke svému závěru.

Když začátkem týdne nahlásil redaktor okresních novin Radek doma víkendový výlet s detektorem, několikrát zdůraznil, že se mu v podstatě ani nikam nechce, dostal však tip, kterému nelze odolat. V den odjezdu se jako vždy oblékl do maskáčů, popadl nezbytný přístroj a s provinilým pokrčením ramen se rozloučil s manželkou a dvěma nezletilými syny. Do batohu pak s díky uložil kuřecí řízky, které mu manželka na cestu usmažila a na kterých si s Danou před několika hodinami na lesní pasece tak pochutnali. Při vzpomínce na tento okamžik ho náhle polilo horko a celé mu to připadlo jako dvojnásobná zrada.

V jeho případě se vlastně jednalo jen o takový menší únik od všedních dnů, o nabytí pocitu sebejistoty a nové životní síly. Jestli má tato nevěra skutečně posílit i jeho manželství, tak to přece nedělá jen kvůli sobě... Tento nečekaný argument ho zaujal natolik, že jeho logice na chvíli i sám podlehl. Dokonce kvůli tomu minul důležitou odbočku, ale po pár stech metrech auto na vhodném úseku opět otočil a definitivně se zařadil na správnou cestu k Daninu bydlišti.

„Škoda, že už jedeme domů,“ Dana si opřela hlavu o milenco-vo rameno a něžně ho pohladila po koleni. „Radku, byl to krásný výlet.“

„Myslím, že si to můžeme brzy zopakovat.“ Mladý muž se usmál přes doutník a v duchu uvažoval o příštím termínu. Zároveň mu bylo jasné, že to tak jednoduché nebude. „Musíme být opatrní... moje žena není hloupá,“ zmírnil poslední slovo ve své úvaze.

„Myslíš, že by dělala velké scény, kdyby se něco dozvěděla?“

„Zažít bych to rozhodně nechtěl,“ vypustil s kouřem a v zádech ucítil intenzivní mrazení. „To bych snad radši nachytl s někým já ji. V tomhle je tak zásadová, že bych se asi hanbou propadl.“

„A jak myslíš, že by se zachovala?“ sondovala dál Dana a hluboce vzdychla. „V případě mého přítele v tom mám jasno.“

„Záleží na tom, jak daleko bych v té chvíli od ní stál,“ zasmál se nepřesvědčivě, neboť si právě vybavil scénu, kdy po něm jednou jeho žena hodila v rozčilení igelitku s vajíčky, která ten den zrovna přivezli z chalupy. A ještě k tomu před zraky vyjevených dětí. Bylo jich dvaadvacet, a navíc v tom byl tenkrát úplně nevinně. Nakonec se vše vysvětlilo, ale znovu by něco podobného zažít nechtěl. „Moje žena je takový ten jižanský typ,“ upřesnil přes oblak kouře a zkoumavě pohlédl na Danu. Potom lehce ubral plyn a vjel do pravotočivé zatačky.

„To znamená, že jsi ji už musel někdy pořádně vytočit? Čím jsi ji třeba nejvíc naštvál?“

„To je těžký. Na jednu stranu je tolerantní k mým zálibám a na druhou stranu, to, co by se v jiných rodinách vůbec neřešilo, z toho by u nás mohlo být drama. Ona už je zkrátka tak naprogramovaná. Třeba...BACHA!!!“

Radek právě vyjel ze zatačky a zbytek věty málem spolkl i s hořícím doutníkem. Reflexivně sešlápl brzdový pedál a na koleni ucítil

křečovitý stisk. Jeho zánovní škodovka zastavila jen několik metrů před ležícím motocyklem, jehož zadní kolo se ještě otáčelo. O kus dál se povalovala jedna bota a taška s rozsypanými bramborami a zeleninou. Doutník, který mu při tom vypadl z pusy na podlahu vozu, mechanicky rozdrtil podpatkem a vypnul motor. Teprve po několika vteřinách si všiml v příkopu na boku ležícího motorkáře. Jednu ruku měl nepřírozně zkroucenou pod tělem, druhou položenou dlaní na tváři, jako když přemýšlí.

Chvilí vyjeveně hleděl na nečekanou scénérii a pomalu odepnul bezpečnostní pás. Pohled na nehybného muže s jednou vyzutou botou mu činil značné potíže. Najednou nevěděl, co dělat, jak se zachovat.

Trvalo mu několik dlouhých vteřin, než vystoupil z vozu. Dana už mezi tím klečela u ležící postavy, dokonce si všiml, že s bezvládným tělem manipuluje. Zatímco on nebyl schopen přímého pohledu na zraněného, možná mrtvého muže, natož kloudného racionálního činu. Ve spáncích cítil bolestivé bušení a útržkovitě, jako ve snu zaznamenával slova své spolujezdkyně: „Zapadlý jazyk, bezvědomí, otevřená luxace...“ Bylo mu mdlo a krásný den rázem zmizel jako by mávnutím kouzelného proutku kdesi v nenávratnu.

POKRAČOVÁNÍ V BOTELU

Informace o svém přelomovém historickém poslání, kterou si David Malík právě vyslechl od dr. Šolce, s ním pořádně zacloumala. Asi po dvou minutách mlčení a působení mokrého ručníku na pulzujících spáncích zvedl hlavu a pomalu se rozhlížel po místnosti. Jeho pohled bloudil po stropě, obrazech i nábytku, nakonec se ustálil na dr. Šolcovi.

„Vy si ze mě děláte legraci?“

„Nikoliv.“ Lizaveta Clarková zavrtěla jako první odmítavě hlavou.

„Kvůli tomu bychom vás sem nezvali a paní doktorka by určitě nepřiletěla až z USA. Ujišťuji vás, že se nejedná o žádný nejapný žert, ale o skutečnost, která vás jistě pořádně šokovala. S tím jsme ale počítali,“ komentoval první taxikářovy úvahy astronom. „Podobně zmateně jako vy by se na vašem místě určitě cítil kdokoliv jiný.“

Malík si přiložil dlaně na spánky a zavřel oči. „Přece po mně nemůžete chtít, abych něčemu takovému věřil. Nemůžete mi najednou oznámit, že se setkám s mimozemšťanem. A zrovna já. Takhle se přece takové setkání neorganizuje! Připadám vám tak hloupej, nebo co? Na to vám rozhodně neskočím!“

„Pane Malíku, to, co jsem vám právě oznámil, je, i když vám to bezpochyby ještě zcela nedochází, čistá realita. Pozvolna si proto zvykejte na fakt, že jste celkocelkem prvním člověkem v historii lidstva, který se tváří v tvář setká se zástupcem jiné vesmírné civilizace.“

Dr. Šolc udělal odmlku a bradou ukázal na doktorku Clarkovou. „Respektive vy a zde přítomná dáma. Během několika málo dní se stanete průkopníky nové éry, nebojím se říci – přímo modelátory naší novodobé historie. Vy a doktorka Clarková...“

Taxikář pokyvoval hlavou a vztyčenou dlaní přerušil astronomovu řeč. „Vy jste mi právě oznámili, že budu prvním člověkem, který se setká s mimozemšťanem. Co si jako myslíte... Jak si asi myslíte, že to mám přijmout?“

„Přesně takto.“ Doktor Šolc se chápavě usmál, náznak úsměvu se míhl i na jinak kamenné tváři jeho kolegyně. „Víte, velké věci jsou mnohdy až neuvěřitelně jednoduché. Napadlo vás snad ještě v létě roku 1989, že se bývalý režim do konce roku tak snadno rozsype? Od začátku nám bylo jasné, že tato informace s vámi pořádně zamává, ale...“

„Skrytá kamera, že jo?“ David Malík se znovu rozhlížel po místnosti a na tváři se mu objevil náznak úlevy. „Je to tak? Jestli ano, tak nechápu, že vám stálo za to, mě sem kvůli tomu tahat?“ Host náhle vstal, chvíli se nervózně točil kolem své osy a zmateně si prohlížel stěny pokoje. „Je to tak?“

„Sedněte si, pane Malíku. Prosím vás o to. Sedněte si! O žádnou skrytou kameru se nejedná. Vše, co jsem vám tady dosud řekl, je realita, nikoliv reality show.“ Dr. Šolc ukázal na prázdné křeslo. „Myslíte si snad, že v celém tom našem nekonečném vesmíru neexistuje žádná jiná mimozemská civilizace? Jste skálopevně přesvědčen, že jsme tu úplně sami?“ pokračoval, když se Malík znovu posadil.

„To si nemyslím. O té možnosti jsem pochopitelně přemýšlel, jako snad každý. Ale všechno je to nějak divné.“ Taxikář si promnul spánky a pak si papírovým kapesníkem důkladně otřel čelo. Znovu se posadil a nohy natáhl před sebe. „Dost divné. Přece na po mně nechcete, abych uvěřil tomu, že zrovna já... To přece není možné!“

„Přesně o to se celou dobu snažím. A zcela chápu vaše pocity, to mi věřte,“ snažil se o mírný tón šéf Českého astronomického ústavu. „Je nám jasné, že je toho na vás najednou celkocelkem hodně a nemyslete si, že se nedokážu vžít do vašich pocitů.“

David Malík pro změnu horečně krčil čelo a střídavě hleděl na oba přítomné. Doktorka Clarková si mlčky prohlížela hostovy polobotky, zatímco dr. Šolc se laskavým pohledem snažil mírnit jeho rozrušení.

„Když to tedy není fór, jak říkáte, tak mi vysvětlete, proč právě já bych se měl setkat s mimozemšťanem? Proč, sakra, zrovna já? Vysvětlí mi to už konečně někdo?“

„Pane majore,“ doktorka Clarková se naklonila k Davidu Malíkovi a pevně stiskla jeho zápěstí. „Vaše otázky jsou naprosto přirozené a logické, ale vězte, že nejde o náhodu. V New Yorku rozhodně nikdo jen tak od stolu neurčil, že nějaký David Malík z Prahy, kterého tam, a teď se prosím neurazte, vůbec nikdo nezná, bude reprezentovat lidstvo ve styku s mimozemšťany. To, že jste byl vybrán právě vy, to si určili vesmírní návštěvníci sami.“ Astronomka pustila hostovu ruku a vyměnila si rychlý pohled se svým příkyvu-jícím kolegou.

Ten věnoval Malíkovi další ze svých vlídných pohledů a cípem kravaty si otíral skla brýlí. Oba vědci dopřáli informacemi zahlcenému taxikářovi delší chvilku oddechu, potom se iniciativy chopil opět dr. Šolc.

„Důležité je, abyste...“

„Moment!“ Taxikář ho opět rázně přerušil. „To už je snad trochu moc. Co je to, sakra, za nesmysl? Copak mě znají, nebo co? Nebo mi snad chcete namluvit, že někde na nějaké observatoři zachytili signály cizí kosmické lodi, jejíž posádka si k další komunikaci vyžádala zrovna mě? Jak jste říkala, neznámého člověka a zrovna z České republiky? Chcete mi říct, že o mně ve vesmíru vědí, nebo co? To vám mám opravdu uvěřit?“ David Malík opět vstal z křesla, za řeči chodil po místnosti a rozčileně přitom mával rukama. Začalo ho znervózňovat i doktorem Šolcem tak často používané slovo celkocelkem.

„Snad oba uznáte, že to nemá žádnou logiku.“ Náhle se zastavil a dlaní poklepal na stolní desku. „Ukažte mi, prosím, vaše doklady!“

„Ale samozřejmě.“ Dr. Šolc pevně semkl rty a z příruční taštičky vyndal svůj občanský průkaz a legitimaci Českého astronomického ústavu. Téměř současně přistál na stole také americký pas dr. Lizavety Clarkové a po chvíli i její průkazka Mezinárodní vesmírné agentury. Zatímco dezorientovaný host pročítal předložené doklady, doktorka Clarková naplnila tři připravené skleničky zlatavou tekutinou.

„Myslím, pane majore, že nadešel ten pravý čas prvního přípitku,“ dodala směrem k Malíkovi, který pomalu a s nedůvěrou v očích vracel na stůl jednotlivé průkazky.

„Věřte, že se opravdu nejedná o žádnou habaďuru. Vše, co jste si v uplynulých minutách vyslechl, je pravda,“ doplnil statnou kolegyni dr. Šolc.

„Já se asi zblázním,“ zamumlal nabytými informacemi zpitomělý host a roztržitě uchopil nabízenou sklenici s bourbonem. „Teď je opravdu ten pravý čas, abych se zbláznil. Přesně tak si totiž představuju ten okamžik, když někdo zešílí.“

Než si přiřukl se svými společníky, obrátil se ještě na doktorku Clarkovou. „Říkala jste, že si mě ti mimozemšťané vyžádali sami. Jak jste to myslela? To mi připadá jako úplně ten nejšílenější nesmysl. Ta největší hovadina, jakou jsem za svých skoro padesát let kdy slyšel. Copak mě znají?“

Doktorka se právě nadechla k odpovědi, když ji přerušila vztyčená dlaň dr. Šolce.

„Myslím, že by bylo nejvhodnější, kdybychom se nejprve napili a tím odbourali určitou a zcela pochopitelnou tenzi, která v této místnosti právě panuje. Ze zkušenosti vím, že v podobných situacích je kapka alkoholu takřka nenahraditelným pomocníkem. Zároveň si uvědomuji, že když používám příměru v podobných situacích, je to vlastně hodně nadnesené, nebojím se říct nesmyslné. Protože v podobné situaci se ještě nikdy nikdo neocítl.“

Astronom stiskl sklenici s bourbonem a hlasitě se zasmál své úvaze. „Však víte, jak to myslím. Tak na zdar naší přelomové akci!“ dodal pevným hlasem a poněkud neohrabaně se postavil. Následovalo cinkání sklenic, potom se účastníci schůzky opět usadili do pohodlí svých křesel.

V NEMOCNICI

„Radku, dej před zatačku trojúhelník, motorku odtáhni ke krajnici a posbírej ty jeho věci!“ vykřikovala Dana z příkopu, mužovu hlavu položenou na svém stehně. Zraněný něco mumlal, ale nebylo mu rozumět. „Už se probral, myslím, že bude dobrej. Má určitě zlomenou ruku a celkově je otřesenej. Hlavně nesmíme ztrácet čas!“

Vynervovaný řidič postupoval mechanicky přesně podle Daniých pokynů. Za své auto umístil výstražný trojúhelník, odklidil motorku ke straně vozovky a do roztržené reklamní tašky posbíral po silnici rozházené motorkářovy brambory a pár rajských. V roli nemyslicího robota reagoval na povely bývalé zdravotní sestry, která si počínala s profesionálním přehledem. Zároveň si uvědomoval, že kdyby jel v autě sám, muž v příkopu by už zřejmě žádnou pomoc nepotřeboval.

Následný sled událostí na místě nehody zůstal pro záletného řidiče zahalen neproniknutelnou mlhou zapomnění. Že prohodil pár slov s cyklistou, který v té době projížděl kolem, si nevybavuje, ví jen, že zraněný motorkář nehodu přežil. A to i dílem jeho minimální pomoci v podobě na místě přítomného poskoka. Jisté také je, že

společně s Danou naložili pomláceného muže do vozu a odvezli do nemocnice.

S propocenou košilí přilepenou na zádech a vyděšeným výrazem v očích projel zhruba za patnáct minut branou okresní nemocnice, kde ho nasměrovali k budově ambulance. Jak dlouho ještě zůstal stát jeho výstražný trojúhelník před osudnou zatačkou nedaleké okresky, neví, jeho ztrátu zaznamenal až o mnoho měsíců později.

Silné kafe v kanceláři službu konajícího lékaře a přítomnost policie postavily hledače pokladů částečně na nohy. V hlavě stále ještě cítil pulzující tlak a v deprimujících obrazech posledních minut se mu chvílemi zřetelně zjevovala i tvář jeho manželky. Nervózně proto vyfukal esemesku s omluvou za zpoždění a stručným vysvětlením nastalé situace. Dá se říct, že mu nečekaná komplikace s motocyklistou přišla vhod, protože i tak byl s návratem domů v časovém skluzu. S lehce ověřitelným alibi se cítil mnohem méně zranitelný a jeho jinak zcela smyšlenému výletu dodávala nehoda alespoň nepatrný punc pravdivosti.

Částečně uklidněn polkl další doušek horké kávy a dlaněmi si promnul starostmi zmuchlaný obličej. Dana se stále ještě nevracela z ordinace ambulantního lékaře, kam doprovodila zdravotnický personál s pacientem, a hledač pokladů se bez ní cítil jako ryba bez vody.

„Pane řidič, vy jste teda machr, to se musí nechat,“ vytrhl záletníka z jeho hektických myšlenek zahleněný hlas mladého policisty, který na něj mluvil z bezprostřední blízkosti. Radek nemohl uvěřit svým uším a pro jistotu pozvedl zrak k muži zákona. Poklona patřila skutečně jemu a neměla být jediná. V hlavě měl teď dokonalý zmatek.

„Já a machr? Proč?“

„Přesně tak, vy osobně.“ Vytáhlý policista stál nad ním a pozoroval ho s netajeným obdivem. Když se jejich pohledy setkaly, uznale našpulil tmavý knírek.

„Tam rozhodovaly vteřiny a vy jste to zvládl. Doktor říkal, že kdybyste tomu chlapovi nevytáhl včas zapadlý jazyk, tak by to zřejmě nepřežil. Dobrá práce!“ Muž zákona vyndal z náprsní kapsy krabičku cigaret a přiblížil ji těsně k Radkovu obličejí. Ten, ač nekuřák, nedokázal odmítnout. Možná i proto, že mu už hodně dlouho nikdo neřekl, že je machr. Policajt počkal, až z krabičky jednu vydoloval, a oběma zapálil plastovým zapalovačem.

„Ne každý by se tak zachoval. To byste se divil, kolik lidí v takových situacích ani nezastaví,“ pokračoval knírek v uniformě a opět pokýval hlavou. „Jak říkám, ten chlap měl štěstí, že jste tam jel v té chvíli zrovna vy.“

„Já jsem toho zas tak moc neudělal,“ zavrtěl hlavou oceněný řidič a letmo pohlédl na své zablácené polobotky. Opět si vzpomněl na domov. Stále více si uvědomoval, že zraněného motocyklistu mu seslal sám osud. Motorkářova havárie a jeho přítomnost ve zdejší nemocnici se stane stěžejním, a hlavně jediným pravdivým tématem dnešního večera, ze kterého ještě před půl hodinou neměl dobrý pocit. Šroubované výmluvy mohou jít stranou, pozdní návrat zdůvodněný záchranou neznámého muže určitě obstojí i před zkoumavými pohledy jeho pragmatické manželky.

„Tady není přehnaná skromnost na místě. Ne každý by se dokázal v tak vypjaté situaci zorientovat. Něco jiného je bavit se o tom teoreticky, třeba tady u stolu, a něco jiného je, když se člověk u něčeho takového ocitne přímo. Jak se říká natvrdo. To je pak zcela o něčem jiném,“ uvažoval nahlas policista, který se mezitím ležérně usadil za psacím stolem nepřítomného doktora. Ze zelených desek opět vyjmul list čerstvě sepsané zprávy a několi-

krát zacvakal propisovačkou. Zkoumavým pohledem přešel dokument odshora dolů.

„Myslím, že tam máme všechno... Vše, na co jste si byl schopen vzpomenout.“ Na okamžik se odmlčel, potom jeho pohled spočinul opět na Radkově obličejí, který o stupeň zčervenal. Alespoň pocit horka, který ho zalil, byl nebývale intenzivní.

„Nebo chcete počkat na vaši krásnou paní? Ve dvou se lépe vzpomíná, to mám ověřené,“ dodal knírek s laskavým úsměvem.

„Ne, není třeba... Ale tak to není,“ zamumlal nebývalou chválou oceněný zachránce hlasem, který sám nepoznával. Stávalo se mu to občas v situacích, kdy byl buď nečekaně rozrušený, nebo po větší fyzické námaze. Navíc právě zaslechl z chodby blížící se hlasy Dany a lékaře.

„Pane... poručíku, to je jinak.“

„Nadstrážmistře,“ opravil ho muž zákona a zvědavě naklonil hlavu k rameni. „Co je jinak?“

Radek bleskově vyklopil, jak je to s jeho údajnou paní. A zároveň se neubráníl pocitu, že nadstrážmistrův již tak přehnaný obdiv k jeho osobě po této informaci ještě zesílil. Tlumeným hlasem ho proto poprosil o diskrétnost.

„Chápejte, pane nadstrážmistře, moje manželka se o přítomnosti této ženy nesmí dozvědět. Stejně tak její manžel o mé. Kdybyste proto případně potřebovali v budoucnu v protokolu ještě něco doplnit, číslo mého mobilu máte. Přítelkyni bych v nutném případě pochopitelně také kontaktoval... chápete? Pokud byste tedy něco potřebovali, klidně se na mě obraťte. Rozumíte mi? Kdyby to prasklo, měli bychom pak oba doma strašnej malér. Jestli jste také ženatý, tak víte, o čem mluvím...“ dokoktal v okamžiku, kdy do místnosti vstoupila Dana, následovaná důležitě se tvářícím lékařem.

„To je samozřejmý. Ale nevidím důvod, proč bychom si ještě měli psát. Zpráva je v pořádku, kdyby něco, zavolám.“ Mladý policista se zdvihl z lékařova otáčivého křesla a významně pozdvihl obočí. Potom, aby to příchozí neviděli, zdvihl spiklenecky palec na znamení obdivu a opět se uznale zazubil.

„Mohli byste laskavě típnout ty cigarety? To snad není možný!“ Lékař rozrušeně mával dlaní před svým obličejem a oba kuřáky sjel zlým pohledem. Počkal, až splní jeho požadavek, a pro jistotu pootevřel okno.

„Bude to pár týdnů trvat, ale dostane se z toho bez vážnějších následků,“ oznámil po chvíli pevným hlasem a dlouze pohlédl na Danu. Potom stočil zrak Radka.

„Dobře, že jste tady s paní byli tak rychle. Bývalá sestřička se holt nezapře, odvedla skvělou práci,“ dodal pochvalně a pevným stiskem ruky se s oběma zachránci rozloučil.

„Dělala jsem jen, co jsem uměla,“ zareagovala na slova obdivu Dana a doktorovi věnovala jeden ze svých okouzlujících úsměvů.

Radek chtěl ještě uvést na pravou míru znovu vyřčenou domněnku o manželce, ale vhodný okamžik prováhal. Lékař ostentativně nasál pach kouře a rázně vyšel z kanceláře. Nezvykle chválený řidič zaregistroval jen lehký úšklebek pod policejním knírkem.

V té chvíli Dana zjistila, že postrádá zlatý řetízek s přívěskem ve tvaru srdíčka.

TULÁK FERDA

Téměř ve stejnou dobu, co se David Malík potil ve VIP kajutě botelu Admirál a hledač pokladů Radek v píscečné nemocnici, u zhruba sto kilometrů vzdáleného jihočeského rybníku Pilák se na travnatém břehu usadil místní tulák a bezdomovec zvaný Ferda. Krytý vzrostlým rákosím rozbalil svou léty prověřenou pytláčkou udičku a pozorně pozoroval vodní hladinu. Rybník se nacházel jen pár metrů od kraje lesa, odkud Ferdovi sice hrozil nepříjemný zážitek v podobě přepadové kontroly cholerického spolumajitele rybníku, na druhou stranu mu již potemnělý les poskytoval i vhodnou únikovou cestu do bezpečí jehličnaté tmy. Ferda se obezřetně zaposlouchal do nočního ticha, ale kromě nakřáplého kvákání únavného žabáka a občasného kapřího šplouchnutí nezaznamenal nic podezřelého. Spokojeně poklekl do navlhle trávy, na háček napíchl vzpouzející se rousníci a rutinně se rozmáchl.

Po charakteristickém žbluňknutí fosforeskujícího splávku o hladinu se opřel loktem o obly balvan a z kapsy umolousaného pláště vyndal igelitový sáček s cigaretami různých značek. Špinavými prsty jednu vylovil a opět se rozhlédl po okolí. Z druhé kapsy vyndal krabičku sirek, škrtl a pečlivě zakryl oheň pod šosy pláště. Labužnický

vdechl směsici nikotinu s dehtem a chvíli pozoroval splávek, který nehybně splýval na měsícem ozářené hladině rybníku. Z pomáchané igelitky vyndal nenačatou krabici červeného vína a kapesním nožem urízl její růžek. Další z jednotvárných dnů zarostlého tuláka pomalu končil a Ferda cítil, jak se mu alkohol hřejivě rozlévá do celého těla.

Kde se tulák s puntíkováným šátkem kolem krku a širokým kloboukem v lokalitě obcí Veselíčka, Biliny a Bernartic vlastně vzal, nikdo z místních dlouho pořádně nevěděl. Otazníkem zůstávalo i jeho skutečné jméno, které místní většinou komolili, stejně jako věk. Díky charakteristickému šátku ala Ferda Mravenec se tak jednou provždy stal jen Ferdou odněkud.

Jednoho jarního dne se tu před lety ve svém typickém plášti a v klobouku se širokou krempou objevil a od té doby se společně s tažnými ptáky na podzim zase pravidelně navracel neznámo kam. Mezi lidmi se říkalo, že přišel z asi dvacet kilometrů vzdáleného Písku, kde byl v zimě místními několikrát spatřen, a tuto verzi později potvrdil i místní policajt Zralý.

Poslední roky doprovázela Ferdu téměř na každém kroku jeho věrná společnice, kavka Káča. Tulák ji dostal jako mládě od syna kostelníka Parkosíka a chytrá, ale drzá kavka časem vystupovala jako Ferdův létající pes. V tuto hodinu již spala ve své kleci v nedaleké vyhořelé hájovně, kde měl tulák svůj kutloch, a tiše čekala na svého páníčka.

Na otázku, proč tráví část roku právě v těchto končinách, Ferda nikdy kloudně neodpověděl. Většinou se jen usmíval, něco nesrozumitelného zamumlal a řeč se snažil stočit na jiné téma. Bylo víc než jasné, že o tom nechtěl mluvit, a lidé si na jeho přítomnost postupně zvykli. Časem se tak pro místní stal jen tulákem, který nikomu neškodí.

Ferda však nebyl jen obyčejný povaleč. Když bylo potřeba, vypomohl sousedům za menší obnos, kus žvance nebo za cigarety s různými pracemi a v kraji se stal časem společně s tažnými ptáky symbolem jarních a letních měsíců. Nikdy toho mnoho nenamluvil, jeho slovník sestával ponejvíce z pozdravu a strohého přitakání.

Také se ho nemohl nikdo ani prstem dotknout, natož ho poplácat po zádech. V případě hrozícího fyzického kontaktu ihned bleskově uhnul a jako úhoř vykličkoval do bezpečného odstupu. Proč, to nikdo nevěděl. Říkalo se, že byl snad někdy, nejspíš v nějakém polorozpadlém domě nebo snad v dolech, zasypaný. Protože přespával ve vyhořelé hájovně u Čiháků, ujala se časem i jeho přechodná adresa.

Čas u rybníka příjemně ubíhal, jen odpolední vedro znatelně ustupovalo chladivému vánku. Skřehotání neúnavného žabáka získalo postupně podporu celého žabího sboru, a čím byla krabice červeného lehčí, tím více byl Ferda k večernímu koncertu tolerantnější. Přivřel oči, stáhl si klobouk více do čela a otupěle se nechal unášet nočními tóny letní přírody. Splávek téměř bez hnutí splýval na hladině a ovíněný tulák postupně upadal do dřímoty.

Ze spánku ho na chvíli vyrušilo jen hlasité zavřeštění vylekaného ptáka, který zmateně přelétl na jiný strom, aby se po chvíli zase schoval v bezpečí hustých větví. S přibývajícím časem vytáhl Ferda z igelitky něco, co dříve připomínalo deku, proděravělou látku rozprostřel do trávy a ve své původní poloze schouleného embrya tvrdě usnul.

Zhruba za dvě hodiny ho probudil podivně vlhký chlad. Ferda otevřel oči a pomalu se posadil. Slyšel šplouchání vody a viděl, jak se měsíční světlo míhotavě pohupuje na vodní hladině. Tráva kolem i jeho deka byla promáčená a než se definitivně probral z alko-

lického spánku, další příval vody se mu s mohutným šplouchnutím přelil přes boty a kalhoty.

Rychle se postavil a cítil, jak z něj voda odkapává na podmáčený břeh. Obloha byla jasná, plná zářících hvězd a Ferdovi nešlo do hlavy, kde se kolem něho vzalo tolik vody. Rybník byl rozbourěný a v pravidelných vlnách se vyléval z břehů. Nikdy nic podobného nezažil. Jako přikovaný stál na zmáčené trávě a zmateně pozoroval záhadný úkaz. Po několika minutách se vlny na hladině rybníku zase uklidnily a všude kolem se rozprostřel noční klid.

V té chvíli Ferda zjistil, že nemá plášť, šátek, ani svůj široký ko-
vbojský klobouk.

HAJNÝ ERLICH

Chvíli předtím, než tulák Ferda nahodil svou pytláckou udičku do vod rybníku Pilák, o tři kilometry dál vstoupil hajný Erlich, následovaný svým loveckým psem Bleskem, do hospody v jihočeském Veselíčku. Protože patřil k věrným návštěvníkům hospody U Krafťů, u stolu štamgastů měl své čestné místo a v poličce u výčepu malovaný půllitr s jelenem. Byl oblíbeným společníkem a proslaveným vypravěčem svých mnohdy až neuvěřitelných zážitků, z nichž některé se časem staly legendami.

Jeho historky znali místní nazpaměť, přesto si je s jistou dávkou poťouchlosti vyslechli vždy rádi nanovo, mnohdy i s menší inovací. Bývalý poštovní Slávik, který měl pro své poněkud šikmé oči a vystouplé lícní kosti přezdívku Číňan, jednou v hajného nepřítomnosti vypočítal, že kdyby Erlich všechny ty situace skutečně prožil, nestačily by mu na to ani dva životy v trvání osmdesáti let. A praktický lékař MUDr. Kořínek označil kdysi, zhruba po čtvrtém pivu, hajného fantazie diagnózou bájná lhavost. S upřesněním, že u některých jedinců je tato vlastnost až obdivuhodná.

„Tito lidé svým zkazkám časem sami uvěří a často nedokážou odlišit skutečnost od fikce,“ poznamenal tehdy v reakci na Erli-

chovo tvrzení, že v době těžké chřipky mu na pohotovosti naměřili teplotu přes 45 stupňů. Doktor tenkrát diagnózu upřesnil ve chvíli, kdy se Erlich odebral na WC, navíc s dodatkem, že se jedná pouze o jeho osobní názor.

„Á, lesní muž je tady!“ uvítal hosta bývalý poštovní Slavík, který snad, vyjma operace šourkové kýly, neměl v hospodě U Kraftů za posledních dvacet let jedinou absenci. V lokálu trávil víc času než doma, což plně korespondovalo s jeho již slavným výrokem, že nenávidí přírodu.

„Zdravím,“ zahalekal hajný a nacvičeným pohybem zavěsil na věšák brokovnici společně se svým mysliveckým kloboukem. Pak se těžce svalil na židli, zatímco Blesk zaujal jako vždy místo u páničkových nohou. „Kde je Růžena?“ zamručel přes rameno a zklamáním pohledem zkontroloval prázdný výčep. „Mám žízeň jak velitel pouště!“

„Už jsem tady!“ boubelatá brunetka dověla dveře od kuchyňky a do oroseného pultu s jelenem ihned natočila hladinku. „Aby ses nezbláznil,“ dodala poněkud ječivým hlasem a úkosem zkontrolovala puštěnou televizi.

„Koukám, že už jsi nacucanej jak klíště,“ zahalekal hajný směrem k Slavíkovi a netrpělivě se zavrtěl na židli.

„Ani náhodou,“ ohradil se důchodce a několikrát odmítavě šermoval rukou nad svým rozpitým pultem. „Jak tě znám, ty mě brzy doženeš.“

„Tak to se teda šeredně pleteš, Číňane. Já když budu chtít, nebudu nalíjet ani po flašce slivovice. Musíš totiž vědět, jak na to, jasný?“

„Cože?“ Chvilí ticha přerušil jako první místní všeuměl a starosta v jedné osobě Karel Procházka. „Jak to myslíš. Jako že se nevožereš?“

„Jako že se nevožeru. Přesně tak,“ zopakoval po něm Erlich a dlouze se zadíval na regál tvrdého alkoholu za výčepem. „A není na tom zas nic tak těžkého.“

„To jsem zvědavej, co z tebe vyleze,“ posunul si židli blíž ke stolu pekař Troják, zatímco truhlář Hašek si vyměnil pohled s poštmistrem. Růžena postavila pivo před Hajného a pro jistotu ovladačem ztlumila nonstop puštěnou televizi.

„Já si to taky ráda poslechnu. Škoda, že jsi nám to neporadil dřív. Nebo že se podle toho neřídíš,“ dodala s potutelným úsměvem.

„To se používá jen ve výjimečných případech. Například, když víš, že tě čeká nějaká velká chlastačka,“ zdůraznil Erlich a spěšně se napil piva. Třeba, když víš, že jdeš na nějakou akci, kde bude hodně chlastu, a chceš vydržet střízlivej. Chápete?

„Jo, to chápu.“ Starosta pokýval hlavou a také se napil. „To bych občas potřeboval, zvláště když mám nějaké jednání mimo obec... které pak končí někde ve vinárně.“

„Tak v čem je ta finta? Hergot nenapínej nás,“ nevydržel poštmistr a pod stolem pohladil Bleska, olizujícího právě jeho botu. „Tak se už konečně vymáčkni!“

„To, co vám teď povím, je recept, který mi kdysi poradil podplukovník Zavodnov na závěr jednoho vojenského cvičení,“ prohodil hajný k přítomným a na chvíli se zamyslel. „Zkusil jsem to po něm a musím říct, že to nemá chybu.“

„To byl ňákej Rusák, ne?“ skočil mu do řeči poštmistr a vzápětí se s provinilým posunkem omluvil. „Aspoň podle jména...“

„Samozřejmě,“ přikývl Erlich. „Není většího znalce na chlast, než ruskej oficír. Ten věděl, o čem mluví, a od začátku měl moji důvěru. Zkrátka vtíp spočívá v tom, že když víš, že tě čeká nějaká náročnej večírek nebo oslava, tak do sebe předtím hodíš sklenici tvrdýho alkoholu. Na ex! Rozumíte?“

Hajný si počkal na potvrzení svých slov a soustředěně přitom hleděl na pobryndaný ubrus. „Whisky, koňak, vodku, slivovici... Je celkem jedno, co to je. Potom si lehneš, vezmeš knížku a dvacet minut budeš číst. Soustředěně, to je důležitý! Po dvaceti minutách vstaneš, sklapneš knihu a můžeš vyrazit do společnosti. Chlstat.“

Erlich spláchl svá slova několika mocnými loky piva a prázdný půllitr podal Růženě. „To je všechno,“ dodal zadýchaně a hřbetem ruky si utřel vousy.

„Tys to zkoušel?“ optal se opatrně starosta a jeho pohled vyjadřoval rozpaky.

„Samozřejmě. Jinak bych vám to teď tady snad neříkal.“

„A jakou knížku jsi četl?“ zajímal se poštmistr, který svoji otázkou hajného nečekaně popudil.

„Žádná předepsaná kniha na to pochopitelně není, jestli myslíš tohle. Zkrátka, co máš zrovna po ruce. Důležitý je, aby ses ponořil do děje. V tom je ten princip.“ Erlich nechápavě zakroutil hlavou a od Růženy převzal další pivo. „Je jedno, jestli něco od Jiráska, Ezopovy bajky nebo román od Dickense.“

„To je zajímavý,“ připustil truhlář Hašek. „Něco na tom asi bude. Zřejmě nějaké psychické pochody... Škoda, že tu není doktor Kořínek, ten by nám to možná vysvětlil.“

„Pánové, když jsem se rozvedl a zapíjel svobodu, tak jsem to zkusil. A můžu vám říct, že jsem vypil za večer sám dvě lahve whisky a byl jsem úplně v pohodě. Ani trochu jsem se nemotal a druhý den mi nebylo vůbec blbě.“

Hajný pohlédl na Růženu a na chvíli se zasní. „Když říkám v pohodě, tak tím myslím, že jsem na sobě necítil vůbec nic. Jako bych ten večer vypil maximálně jedno pivo.“

„A nevzpomeneš si přece jenom, co to bylo za knížku? Tu, kterou jsi četl?“ neodpustil si Slavík, za což sklidil další z hajného za-

chmuřených pohledů. Erlich nechal dotaz bez odpovědi a významně vztyčil ukazovák. „Kdybych to nezažil na vlastní kůži, nevěřil bych tomu.“

„To je zajímavý,“ zamumlal pošt mistr a s pochybovačnou grimasou pozdvihl prázdný půllitr směrem k výčepu. „Až neuvěřitelný.“

„Musím už jít, pánové, brzy vstávám,“ omluvil se po chvíli ticha pekař a při odchodu mávl na Růženu. „Připiš mi to, prosím tě. Mějte se vespolek!“

„Ty taky a nezaspi,“ přikývl Erlich a rozvážně se odebral na WC. Právě v okamžiku, kdy do výčepu vstoupil MUDr. Kořínek.

„Zdravím, doktore, kde se nám touláte? Už jste tu nejmíň tři neděle nebyl,“ uvítala vzácného hosta Růžena a z police sebrala lékařův půllitr.

„To víte, uzdravuju,“ zasmál se prošedivělý muž s drahými brýlemi na nose a počkal si, až mu truhlář přisune židli. „Jedu od pacienta z Křížanova, tak mě tu řidič vysadil. Pak pro mě přijede syn.“

„Zrovna jsi přišel o zajímavou přednášku o tom, jak se nevožrat,“ zahlaholil truhlář Hašek a prstem ukázal na z WC se právě vracejícího Erlicha. „Tady hajný vám to už dovysvětlí.“

MUDr. Kořínek se uvelebil na židli a dlouze se napil. „Tak to by mě skutečně zajímalo. To si rád vyslechnu.“

Po delším přemlouvání se nechal Erlich přesvědčit a recept podplukovníka Zavodnova zopakoval i doktorovi.

„Z medicínského hlediska je to velice zajímavý případ,“ zareagoval Kořínek na hajného informace a několikrát zavrtěl hlavou. „Ještě nikdy jsem nic podobného neslyšel,“ dodal směrem k Erlichovi a na chvíli se zvrátil do opěradla. „Tak narychlo to ale nedokážu analyzovat.“

„Zato já to můžu jen potvrdit,“ konstatoval Erlich. „Možná se tam jedná o nějaké ovlivnění mozku, nebo něco takového...“